

STICHTING VREDE VOOR PALESTINA

NIEUWSBRIEF

December 2008

nr. 3

De Stichting Vrede voor Palestina geeft financiële en morele steun aan de Hope Flowers School in Al Khader op de bezette Westelijke Jordaanoever.

Deze school, opgericht door en onder leiding van de familie Issa, zet zich sinds 1984 in voor vredesonderwijs en democratie, in samenwerking met andere scholen, waaronder Israëliëse.

Naast de steun aan deze vredesinitiatieven werkt de Stichting aan bewustwording onder de Nederlandse bevolking van het Palestijns-Israëliësch conflict door het geven van informatie(avonden).

VAN HET BESTUUR

“Ik probeer ze gewoon te vergeten” zegt mijn Israëliëse vriendin Eva als we op zaterdag, de sabbat, naar Jeruzalem gaan. Ze adviseert drinken en eten mee te nemen “want er is niets te koop.” (niets te koop? In die gemengde grote stad?) Een andere keer als we in mijn huis op het Nederlandse nieuws zien dat Palestijnen water putten uit een modderige bron omdat er bijna geen drinkwater meer is: “Nou dat zijn ze gewend, dat was vroeger veel erger.”

Op bezoek bij vrienden van haar in Jeruzalem zeg ik tegen de gastvrouw: “Wat een mooi oud Arabisch huis.” Ze reageert met: “dit is nooit een Arabisch huis geweest.” De Arabische letters staan op de gevel boven de voordeur. Haar zoon komt later naar mij toe en zegt: “De mensen woonden hier niet meer, het huis stond leeg.”

Eva is de dochter van een uit Roemenie naar Engeland gevluchte rabbijn. Tijdens de Tweede Wereldoorlog groeide ze op in Londen. Na de oorlog ging het gezin naar Israël om een prachtige democratische staat op te bouwen in een leeg land.

Ze heeft altijd geprobeerd Palestijnen niet te zien. In eerlijke ogenblikken zegt ze: “Anders kan ik hier niet leven. Dit is een hard land, de mensen zijn agressief door de bezetting.” Bezetter zijn verandert een mens van binnen. Het corrupteert. Eva is psychotherapeute, ze behandelt tweede generatie Holocaust slachtoffers.

Ze werkt ook mee aan interreligieuze groepen, waar moslims, joden en christenen elkaar ontmoeten. En ja, geeft ze toe, er zijn ook wel goede Palestijnen.

In bezet gebied zegt het kind Mohammed dat hij bang is voor de joden “ze willen ons dood maken, ze moeten zelf dood.”

Bezetter zijn en in bezet gebied leven roept niet het beste in mensen wakker.

Ik herinner me dat in het kleine dorp waar ik woonde in Friesland niemand mocht spelen met mijn vriendje Doede. We waren alle twee 6 jaar. Er was iets mis met de vader van Doede; die was timmerman maar zijn bedrijfje lag stil. Dat Doedes vader NSB-er was, maakte dat Doede niet meer gewenst was in ons dorp. Kinderen spuugden naar hem.

Wij verhuisden voor het eind van de oorlog. Ik weet niet hoe het Doede is vergaan.

De mensen juichten in de straten als bommenwerpers overvlogen die de Duitse steden verwoestten. Na de bevrijding in Zwolle werden meisjes die bevriend waren geweest met de Duitsers kaal geschoren en op karren door de straten gesleept.

Ik heb veel aardige Duitsers ontmoet. Maar mijn eerste gevoel als ik Duits hoor praten is nog altijd negatief.

Wij werden 5 jaar bezet. De Israëliëse bezetting duurt al meer dan 60 jaar.

In Israël en in de Palestijnse gebieden, bij de bezetters en bij de bezetten, is veel geweld en corruptie. Dat speelt zowel binnen organisaties als binnen gezinnen.

Zo nu en dan lezen we er over. We moeten daar in onze Stichting ook mee omgaan.

In deze wereld groeien de kinderen van de Hope Flowers School op.

In oktober brachten 3 van onze bestuursleden een bezoek aan de school. Een deel van hun reis is

betaald door de gemeente Deventer. De rest hebben zij zelf betaald.

Ze interviewden alle docenten, en waren enorm onder de indruk van de inzet waarmee deze hun werk doen. In deze nieuwsbrief een reisverslag. Wij hopen dat u in het komende jaar de kinderen en docenten wilt blijven steunen. Ze zijn het waard.

Een positief plaatselijk nieuwtje: onze stichting is genomineerd voor een van de vrijwilligersprijzen van de Gemeente Deventer.

Wij wensen u alle goeds voor het komende jaar!

Met vriendelijke groet,

Janneke Harmsen
Voorzitter

ONZE REIS NAAR PALESTINA 15-23 OKTOBER 2008

Brenda en ik hadden al lange tijd de behoefte om de Hope Flowers School, die we al zoveel jaren actief steunen, met eigen ogen te zien. We waren nooit eerder in het Midden-Oosten geweest en wilden ook heel graag zoveel mogelijk van de omgeving zien.

We spraken de wens uit dat we het heel fijn zouden vinden wanneer een van onze Palestijnse bestuursleden mee zou gaan. Nabil zei “ja” tegen onze wens en nodigde ons meteen uit om bij zijn familie in Oost Jeruzalem te logeren.

Dit reisverslag beslaat bewust onze hele reis, zodat u, als lezer een breder beeld krijgt van een stukje Palestina, waar de Hope Flowers School een eigen plekje heeft.

Middernacht 16 oktober 2008 landen we in Tel Aviv, Brenda en ik voor de allereerste keer, voorzien van 5 woorden Arabisch en een open hart voor al wat ons tegemoet komt. Nabil ziet voor het eerst sinds 1½ jaar zijn familie en zijn land weer. In de verte staan een grote man met snor en een kleine, mooie vrouw met een stralend gezicht enthousiast naar ons te zwaaien: Bishara, Nabil's jongste broer en Riva, zijn oudste zus. We voelen ons meer dan welkom.

Onze eerste tocht leidt naar een bakkerijtje in Al Ram, tussen Jeruzalem en Ramallah. Een toerist zou deze plek nooit ontdekken. In een donkere ruimte, verlicht door het roodvlammende vuur in

de oven scheidt een man ovaalvormig broodbeslag op een lange houten brede steel en laat het behendig in de diepe op hout gestookte oven vallen. Even later komt er een geurig broodje te voorschijn. Een andere man heeft een zak met pure groene za'ather klaarstaan.

Het gezicht van Nabil is goud waard wanneer hij een eerste hap vers brood, gedoopt in za'ather in zijn mond steekt. Hij is thuis.

Hartverwarmend zoals Brenda en ik in de harten van de familie Sahhar worden gesloten. We zingen voluit “happy birthday” voor Abu (de vader van) Nabil, die gisteren, 15 oktober, 82 jaar is geworden. Het is hem niet aan te zien. Nabil's vader straalt warmte uit en een grote waardigheid, een mens gelouterd door het leven zelf.

De datum 15 oktober blijft voor Nabil, naast het vreugdevolle iets heel pijnlijks houden. Op deze dag, 22 jaar geleden moest hij Palestina verlaten en is daarna in Nederland terecht gekomen.

De muur in Bethlehem

Hartverscheurend de eerste confrontatie met “de muur”. De hele week zullen we overal deze muur zien opduiken, de ene keer 9 meter hoog, een andere keer wat lager met volop prikkeldraad erboven, soms muur aan beide kanten van de weg, of in de middenberm. Steeds intenser voel ik een beklemming op mijn borst.

De muur tussen Hebron en Bethlehem

De eerste dag verkennen we de omgeving. Al na een paar honderd meter naderen we het eerste checkpoint. Rijen auto's voor ons. Paspoort!...Ik kijk in een jong gezicht van een Israëlische soldaat die daar met een groot geweer in zijn armen staat. Zou hij al 18 zijn?

“Vroeger liepen we binnen 10 minuten naar school”, vertelt Riva, “nu moet Bishara een half uur omrijden om Nathalie naar diezelfde school te brengen.”

We passeren het Qalandya vluchtelingenkamp: huizen dicht op elkaar, hoog op elkaar gestapeld, slechte wegen. Riva wijst op een uithangbord met daarop een foto van wellicht een martelaar. De toren van een moskee rijst hoog boven de huizen op.

Dwars door Ramallah voert onze tocht in noordelijke richting. We passeren de grote universiteit van Bir Zeit, waar veel Palestijnen studeren. Nabil wijst ons op de vriendelijke, vaak prachtige bouwstijl van Palestijnse huizen, die een zo schrijnend contrast vormt met de steriele bouw van nederzettingen van de Israëlische kolonisten. In de verte, meestal op heuvels gelegen lijken deze precies op elkaar: een plak witte huizen met rode daken. Ik schrik echter van de grootte van deze settlements. Het zijn hele steden, geen kleine nederzettingen meer!

Het landschap verandert. Olijvenboomgaarden worden afgewisseld met woestijn, die een kleurenscale van zachtroze, lila en geel uitstraalt: adembenemend mooi.

Tussen de bergen in liggen tentenkampen waar bedoeïenen wonen, omringd door hun schapen, soms zijn er kamelen.

Bij een familie olijvenplukkers houden we halt. De hele familie helpt mee met het oogsten. Met een harkje worden de olijven van de bomen geritst en vallen in grote zeilen die onder de bomen zijn neergelegd. Vader vertelt dat ze snel moeten wer-

ken; steeds ligt het gevaar van kolonisten die hen bedreigen op de loer.

Nabil's familie, waar we te gast zijn, woont in Beit Hanina, het noordelijk deel van Oost Jeruzalem. Veel huizen tonen een bijzondere architectonische schoonheid. Nabil laat ons ook later in de week enkele kenmerken van typisch Palestijnse bouwkunst zien, wanneer we enkele grote leegstaande huizen bewonderen, die al zeker 200 jaar oud zijn.

Vanuit de keuken van het huis van Nabil's familie zie je in de verte een Israëlische uitkijkpost. Ongeveer 10 meter naast hun huis loopt “de muur”. Als je hun straat uit loopt, doemen voor je de overblijfselen van 3 door het Israëlische leger gebuldozerde huizen op. Ze zijn vernield omdat ze gebouwd werden zonder vergunning van Israël, maar een vergunning krijgen is zo goed als onmogelijk! De resten liggen er al 2 jaar. Ze mogen niet worden opgeruimd!

Bij de hele familie voel ik innerlijke kracht en waardigheid en zeker geen verslagenheid.

Door een van de 7 poorten betreden we de oude stad Jeruzalem. Ik voel me direct thuis, kom ogen en oren tekort. Kleine, oeroude straatjes vol met winkeltjes waar kleuren en geuren me tegemoet komen. Trappen naar boven, naar beneden, overall komen straatjes op uit. Kerken kapelletjes, Islamitische gebedsruimtes, alles naast elkaar. Helaas

mogen we van de Israëlische politie de Al Aksa moskee niet in. We zien ook een winkel waar de hele inventaris overhoop ligt na een inval van Israëlische soldaten enige tijd geleden.

We eten beroemde Palestijnse falaffel, hummus, foul, brood, gedoopt in olijfolie en za'ather, knaefe, mmmm.... het een nog lekkerder dan het andere.

De volgende dag gaan we naar de Hope Flowers School, gelegen in Al Khader, de Zuid-Westkant van Bethlehem. Een smalle, slechte, slingerende weg leidt ons naar boven, eerst verhard, dan overgaand in een zandpad. Op diverse plaatsen liggen langs het pad grote basaltblokken. Is dat de wegversperring die het Israëliëse leger soms gebruikt om de toegang naar de school te blokkeren vraag ik me af.

Bij de ingang van de school worden we verwelkomd door Ibrahim Issa, directeur van de school en 4 leerlingen, ieder met een bos bloemen voor ons, leuk! Hind Issa, pedagogisch directeur leidt ons rond door de klassen, waar de docentes hard aan het werk zijn met hun pupillen. Wat mij opvalt, is dat er heel hard gewerkt wordt, maar dat de omstandigheden waarbinnen dit gebeurt, wel erg armoedig zijn.

De kleuters rijgen kraaltjes, gemaakt van in stukjes geknipte, gekleurde spaghetti, een heel creatieve oplossing bij gebrek aan echte kraaltjes.

Wat een mooie kindjes, bijna allemaal met zwart haar en bruine ogen. Toch zijn er ook blauwogige kinderen. Die komen of van oorsprong uit Hebron of uit Al Khader wordt ons verteld.

Tussen de middag lunchen we in een restaurant in Bethlehem, samen met de directie en de docentes, modieus geklede jonge vrouwen, op drie na met

een, al eveneens moderne, hoofddoek. We willen hen beter leren kennen en nodigen hen om beurtten uit een gesprek met ons te hebben, een aantal op zaterdagmiddag, de overigen op maandag.

We zijn een mooi team: Nabil, Brenda en ik. Nabil, die vloeiend Arabisch spreekt, vertaalt de vragen die ik aan de docentes stel; Brenda noteert. We vragen wat over hun achtergrond, hun privé-omstandigheden thuis. Bijna allemaal zijn ze heel hoog opgeleid. De meeste van hen kunnen nauwelijks rondkomen van het salaris dat ze op school verdienen.

Deze gegevens doen ons beseffen dat we deze hardwerkende, gemotiveerde onderwijzeressen meer kunnen ondersteunen vanuit onze stichting. Wat is een school uiteindelijk zonder goed personeel!!

Zondagochtend zijn we te gast, samen met Ibrahim, bij de burgemeester van Al Khader. De oud-burgemeester, die we een keer in Deventer ontmoet hebben, is ook aanwezig. Hij neemt ons mee naar het dak van het gemeentehuis. Van daaraf zien we “de muur” liggen die bijna 80% van de goede landbouwgrond van Al Khader, vol druiven- en olijvenboomgaarden, afsnijdt, een wel zeer grove vorm van “landje pik”!

De boeren kunnen niet meer op hun land komen.

Terwijl we Bethlehem binnenrijden luiden de klokken. In de geboortekerk denk ik aan de vele Palestijnen die een aantal jaren geleden (in 2002) hier 39 dagen lang opgesloten hebben gezeten, omringd door het Israëliëse leger. Nell Westerlaken schrijft hierover in haar boek: “Het Paviljoen van meneer Mofid”.

We rijden door naar Hebron, een stad gelegen ten zuiden van Bethlehem. Onderweg zien we steeds meer nederzettingen. De weg tussen deze twee steden is voor Israëliërs, nu ook nog voor Palestijnen. Vanaf volgend jaar is dit afgelopen en mogen Palestijnen hier geen gebruik meer van maken. Hoe moeten ze dan, vraag ik me af.

De situatie in het centrum van Hebron is bizar. Sinds de 80er jaren hebben 400 kolonisten bezit genomen van alle bovenverdiepingen daar. Ze hebben daar weer een nieuwe verdieping bovenop gebouwd. Op de begane grond wonen Palestijnen, van oudsher. Velen hebben (of hadden!) daar een winkel, van vader op zoon. Boven de straatjes hangen stalen netten, waar zeer veel rotzooi in ligt van de kolonisten. Soldaten kijken de hele dag

van bovenaf toe. Ze zijn er niet voor de bescherming van de Palestijnen maar voor de kolonisten. We spreken een man, die prachtig Palestijns borduurwerk verkoopt. “Mijn vader heeft 60 jaar geleden deze zaak opgebouwd. Na mij komt mijn zoon erin. Wij blijven hier, het is ons thuisland”. Hij spreekt zonder stemverheffing, maar waardig en rustig.

Deze man en vele andere mensen heb ik in mijn hart gesloten als voorbeelden voor mijzelf. Hoe blijf je onder deze verpletterende omstandigheden recht overeind staan en leef je jouw leven? Ook zo’n voorbeeld is Im (= moeder van) Mohammed, gescheiden, moeder van 4 kinderen in het vluchtelingenkamp Deheisha, grenzend aan Al Khader, waar we ’s avonds te gast zijn. Een van de kinderen, Shema (met het groene truitje aan) zit in groep 6 op de Hope Flowers School.

“Het voelt als een lot uit de loterij dat jullie bij ons willen komen”, zegt ze en ze voegt er zacht aan toe: “bij een gescheiden vrouw”. Is ze nog een uitzondering? Later hoor ik dat het aantal echtscheidingen sinds de tweede intifada is toegenomen. Het huis van Im Mohammed blinkt aan alle kanten, haar 4 kinderen gedragen zich voorbeeldig en de maaltijd (waar ze zich voor excuseert als “eenvoudig”) smaakt overheerlijk. Na haar scheiding is ze de kost gaan verdienen als strijkster bij andere mensen.

Maandagochtend, voor dag en dauw, rijden we weer richting school. We willen de kinderen zien aankomen en het dagelijkse ritueel op het schoolplein meemaken.

Zo’n 285 kinderen, tussen 4 en 13 jaar staan keurig in rijen opgesteld in de stralende ochtendzon. Ze declameren een vers en “zingen” even later het Palestijnse volkslied mee, samen met een mannenstem die over het schoolplein schalt.

Ik hoor nauwelijks echt zingen, zoals wij dat in Nederland doen. Ieder liedje klinkt eerder als een opgedreund versje, bijna zonder toonhoogteverschillen. Hier en daar bewegen de armen mee. Terwijl Brenda en Nabil verder gaan met de interviews met docentes, volg ik wat lessen in verschillende klassen. Weer valt me de enorme creativiteit op waarmee de juffen hun werk doen. De ochtend vliegt om. We sluiten ons bezoek aan de school af met een gezamenlijke lunch bij Ibrahim’s gezin.

Dinsdag rijden we oostwaarts, richting Jericho.

Palmbomen, ja zelfs een palmbos zien we liggen vanuit de auto. De weg daalt geleidelijk aan en eindigt zo’n 400 m. beneden zeeniveau, heel apart. Jericho is een stad onder Palestijns zelfbestuur, waar Israëliërs niet mogen komen; dit verbod geldt op meer plaatsen op de Westbank.

Omgekeerd mogen Palestijnen die op de Westbank wonen niet (meer) naar Jeruzalem, of naar andere plaatsen buiten de Westbank, zonder een speciale pas.

De Dode Zee....door hekken heen zien we haar liggen. Langs een enkel pad kun je er komen. Aan de andere kant van de weg liggen ruige, onbegaanbare bergen. Echt een plek waar vroeger de “Dode Zee Rollen” verborgen zijn gehouden, peins ik, terwijl we zuidwaarts rijden. De Dode Zee stap je niet zomaar in. Het water voelt dik van het zout en zwemmen kan niet, wel heerlijk dobberen.

Enkele stenen en brokjes zoutkristal die we als herinnering meenemen worden door de Israëliische veiligheidsdienst op het vliegveld in Tel Aviv aan een nauwgezet onderzoek onderworpen, evenals de rest van onze bagage. Twee en een half uur zijn ze bezig om ieder ding te scannen. Het is alsof ik naar een absurde film kijk. Mij ontbreekt nog net de moed om een van hen te vragen: “vindt u voldoening in uw werk?”

Ik ben teruggekomen met 10 woorden Arabisch en mijn hart vol warmte en smart. Ik wil beslist terug.

Mathilde Spaapen, met aanvulling van
Nabil Sahhar en Brenda Reinders
Bestuursleden

WILDE GANZEN / NCDO DAG

Op 1 november waren wij, 2 bestuursleden en een donateur, met een stand aanwezig op de landelijke Wilde Ganzen /NCDO dag in Den Haag. Het is altijd boeiend om al die mensen te zien en te spreken die zich inzetten voor een project in een

ontwikkelingsgebied. Mooi te zien dat ook scholieren vol enthousiasme over hun project vertellen.

Je leert ook weer van elkaar.

Er was meer dan vroeger belangstelling voor onze stand en voor de Palestijnse gebieden.

De lezingen over professionalisering, PR, en fondswerving waren heel praktisch en nuttig.

Margreet Heringa
Bestuurslid

DE ANDERE KANT VAN PALESTINA

Conflict, zelfmoordaanslagen, fundamentalisme. De ingrediënten die doorgaans het beeld van Palestina in de media bepalen. Of anders de schrijnende situatie waarin Palestina zich bevindt: bezetting, checkpoints, de muur.

Maar er is ook een andere kant. Op de Westelijke Jordaanoever hoef je je 's avonds niet te vervelen. Zo dansen jongeren hun zorgen weg in club Cosmos in Beit Sahour, een plaats grenzend aan Bethlehem. Drinkend van Taybeh Beer, het eigen Palestijnse biermerk. Verder zijn er wekelijks filmvoorstellingen, dansoptredens en concerten in de steden. ‘This Week in Palestine’, een boekwerkje dat je kunt meepakken in de meeste café’s en restaurants, geeft hier telkens een overzicht van. Een evenement dat er afgelopen herfst uitsprong was Oktoberfest in Taybeh, een dorp bij Ramallah waar de enige Palestijnse bierbrouwerij staat. Ik was nieuwsgierig en ging er een kijkje nemen.

Op zaterdagochtend 12 oktober kwamen de bezoekers bijeen voor het officiële begin van Oktoberfest in de zaal van de gemeente Taybeh. Een gemengd gezelschap bevolkte het gemeentehuis.

Gesluierte, maar vooral veel ongesluierte vrouwen, Palestijnse ministers, kinderen met ballonnen, vertegenwoordigers van Europese landen. Een enkele non begon er de dag goed met een groot glas bier. Aan beide zijanten van de zaal stonden standjes achter elkaar opgesteld. Inwoners van Taybeh verkochten er locale producten, van honing tot aan olijfhouten kerststalletjes. Op het programma stond ook een rij optredens, onder andere een speciaal voor het evenement ingevlogen Duitse fanfareband, gekleed in groene lederhosen, en verschillende Palestijnse dansgroepen. Het deed me denken aan de volksfeesten op het Nederlandse platteland. Zoals Stöppelhaene in Raalte, waar ik zelf vroeger naartoe ging toen ik er nog woonde.

's Avonds werd het feest voortgezet in een buitentent en kwam er een heel ander publiek tevoorschijn. Honderden jonge mensen arriveerden met bussen en auto's in het dorp. Hippe Palestijnen, gekleed in strakke jeans, gympen in alle kleuren. Deze jongeren kwamen uit de steden; Ramallah, Bethlehem, Jeruzalem. En uit Haifa en Nazareth, plaatsen in Israël waar veel Palestijnen (Arabische Israëli's) wonen. Tussen hen vond ik ook een Joods Israëli's gezelschap. Voor Israëli's is het echter illegaal om naar de Palestijnse Gebieden te komen. Hun eigen regering verbiedt dit, en er staat een hoge boete op. Deze Israëli's laptten deze regel echter aan hun laars en bevonden zich in het Palestijnse feestgedruis. "Onder linkse Israëli's is Taybeh Beer cool", zei Rotem, één van hen. "Maar ze realiseren zich vaak niet dat het bier uit de Palestijnse Gebieden komt; in Israël heb je ook een Arabisch dorp met de naam 'Taybeh'." Rotem had de trip georganiseerd, en had naast zijn moeder nog 13 vrienden meegenomen. Zijn vrienden waren van tevoren wel wat zenuwachtig over het bezoek aan het Palestijnse Oktoberfest, gaf Rotem aan. Maar aan het eind van het feest schreeuwden ze enthousiast 'Falastien!' ('Palestina') mee met de rappers die optraden, en met de rest van het publiek.

Eten, drinken (uiteraard voornamelijk bier), muziek, dans en een gemengd gezelschap aan mensen; Oktoberfest was een interessant en gezellig festijn. Ieder jaar trekt het enkele duizenden bezoekers. Dus mocht je een keer in oktober in Palestina zijn, dan is het zeker een aanrader!

Femke Noordink
Vrijwilligster op de HFS

INSPIRATIE OPDOEN IN DE VREDESWEEK

Op 26 september gaven wij voorlichting over de Hope Flowers School in het Etty Hillesum Centrum in Deventer, tijdens een avond met als gast spreker Arjen El Fassed.

Wie is Arjen El Fassed? Zoon van een Nederlandse moeder en een Palestijnse vader. Schrijver van het boek "Niet iedereen kan stenen gooien", waarin hij de grote lijnen van de geschiedenis in het Midden Oosten verbindt met zijn familie-geschiedenis. Opgegroeid in Nederland, hij werkte en woonde een aantal jaren op de Westbank (o.a. bij zijn oom, burgemeester van Nablus). Het is zeer de moeite waard om zijn boek te lezen en zijn website te bekijken. Maar de inspiratie genoemd in de titel deed ik vooral op tijdens zijn aanwezigheid als spreker. Ik vond het inspirerend te horen hoe hij zijn persoonlijke ervaring verdiept en verbindt met grondige studie en hoe hij waakt voor zwart-wit denken (Palestina goed, Israël slecht, of omgekeerd). Er was een levendige uitwisseling met de zaal, waarbij hij niet alleen kennis van zaken maar ook humor inbracht. Zulke mensen, verstandig, genuanceerd en energiek, geven mij hoop voor de toekomst.

Margreet Heringa
Bestuurslid

AAN DE MUUR VAN DE KIBBOETS NES AMIM:

Wat is de schuld van de onschuldigen?
Het begint wanneer die – kalm en met hangende armen,
zijn schouders ophalend en terzijde staand,
zijn jas hoog dichtgeknoopt
zegt, terwijl hij een sigaret opsteekt:
"je kan toch niks doen",
Kijk, daar begint de schuld van de onschuldigen

Uit het boek: Vertel onze verhalen verder.
(Ontmoetingen met Joodse en Palestijnse vrouwen) van
het Collectief Dochters van Sarah en Hagar op Reis.
Samengesteld door Riet Bons-Storm

Vrede - Salaam - Shalom

Uw giften zijn meer dan welkom op
gironummer 6037797
en blijven aftrekbaar voor de belasting

NIEUWSBRIEF STICHTING VREDE VOOR PALESTINA

Noordenbergsingel 2
7411 SE Deventer
telefoon: (0570) 61 92 29
b.g.g.: (0570) 60 10 31

e-mail: vrepale@zonnet.nl
website: www.stichtingvredevoorpalestina.nl
website van de school: www.hopeflowersschool.org
Postbanknummer: 6037797 (IJsselmuiden)

*Wilt u de nieuwsbrief niet meer ontvangen, laat het ons dan weten!
Wilt u de nieuwsbrief voortaan per e-mail ontvangen, laat het ons ook weten!*